

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

mám rád science fiction. Knihy, filmy i vlastní představy. Spousta chytrých lidí vytváří díky své kreativitě naši fiktivní a mnohdy i možnou budoucnost. Rád sleduju jejich bujnou fantazii zpovzdálí a s přesvědčením, že se mě to z valné části, a obzvláště v těch jejich nejkatastrofičtějších vizích, nikdy nedotkne.

A ono ouha... den za dnem jsem konfrontován se skutečnostmi, o nichž jsem ani ve zlém snu nepředpokládal, že mě někdy doženou.

Celý život se zabírám uměním, které vzniká z lidské osobnostní jedinečnosti, talentu, originality, intuice, vzdělání a hlubokého vědomí všech těch nejroztodivnějších souvislostí vytvářejících naši civilizaci. Jsem přesvědčen, že to, co nakonec v této oblasti vzniká, se nedá chladně vypočítat, a proto se omlouvám za skepsi, kterou pociťuju vůči celosvětové obecné tendenci vše podřizovat umělé inteligenci.

Když dělala má dcera přijímací zkoušky na gymnasium, šli jsme se v ten týž den odpoledne podívat na to, jak dopadla. A výsledky jsme si mohli na nástěnce přečíst a nikdo už na nich nic nezměnil. Uplynulo dvacet let a já se zeptal jedné své známé na to, jak dopadl při podobných přijímačkách její syn. Zeptal jsem se jí tři dny poté, co na těch přijímačkách byl. Nevěřicně si mě změřila, jako jestli jsem tu nepřistál někde z Marsu, a řekla mi, že se to dozví až tak za čtrnáct dní, protože to zpracovává počítač. A pak jsem se z médií dozvěděl, že ty výsledky nelze hned tak použít, neboť došlo při zadání jedné úlohy k chybě... zjistil jsem si, co to bylo za chybu a to jsem se teprve vyděsil. Domníval jsem se, že u těch, kteří mohou studovat, je hodnocena jejich inteligence, kreativita, originalita a jiné druhy talentu. Ona chyba však spočívala v zadání, při němž měli uchazeři správně spočítat v kořenu slova «rozběhla» počet hlásek!!! Tak nevím, kdo sem spadl z Marsu...

Na celém světě si dnes děti pletou normální popovídání si s dobrým kamarádem s hromadnou korespondencí se spoustou známých–neznámých a časem podle mě nezbytně oslepnou, nebo přinejmenším zblbnou ze všech těch «neviných» počítačových her... gangy z Afriky lžou nešťastným ženám lásku, v Japonsku randí chlapi s virtuálníma holkama a do Prahy přijela Sophia, první robot na světě se státním občanstvím... atd., atd., atd...

Tak to vypadá, že nemám rád počítače, internet a umělou inteligenci. Není tomu tak. Mám k tomu úctu a rád to všechno využívám. S nadšením například hraju se svým počítačem šachy a vím, jak se skrze něj mohu rychle dostat k potřebným informacím. Obdivuju využití počítačové techniky ve zdravotnictví a v mnoha dalších oborech. Víím však taky, že je to s ní jako s ohněm. «Skvělý sluha, ale špatný pán...» A samozřejmě vím, že právě proto je třeba se jí děsit.

Vzpomínám si, jak jsem s jistým opovržením na studiích poslouchal jednoho kolegu, budoucího režiséra, který nadšeně viděl svou práci v divadle právě v počítačích a moderních technikách. Tvrdil, že živé herce nahradí hologramy, které ho budou poslouchat na slovo...

Nuž, než se tak stane, přijďte si k nám užít svého divadla se zatraceně dobrými a hlavně živými herci.

V úctě za všechny kolegy
z Městského divadla Brno

Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘÁN

ČERVEN
2018
CENA 25,- Kč

Na konci dubna jsme oslavili vítězství s Kometou, ...

foto: Třeo Křatochvíl

...odebráli úspěšnou premiéru, ...

...na začátku května zahájili zkoušení Tři mušketýři...

foto: Marcela Jirků

ZBLÍZKA

...Aleš Slanina měl 13. května s kolegy koncert ve Znojmě...

foto: Kateřina Uličník

...a uvařili kotel guláše.

foto: Kateřina Uličník

foto: Kateřina Uličník

foto: Kateřina Uličník

Radek Malý Soumrak

Ještě ne šero, a tak trochu přesto.
Holčička běží k mámě. Upadla.
Havrani hrdí proklínají město,
nad kterým zase hoří letadla.

Dávno ne podzim, a ještě ne zima
Fasáda zámku skrytá v lešení.
Blouznivec blouzní. Víc ho nezajímá.
Páv bez ocasu chce být vznešený.

V rybníčku kachny. A vajgly. A listy.
Na cestách běžci. Šušťáky a pot.
Za branou čeká kočár na turisty,
Japonci fotí jako o život.

(ze sbírky *Větrní*, 2005)

*„Čím jsem starší, tím jistěji vím, že téhle
show šéfuje někdo jiný než já.“*

Leonard Cohen
(21. září 1934, Montréal – 7. listopadu 2016,
Los Angeles), kanadský hudebník, básník,
romanopisec a kreslíř židovského původu.

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

MINISTERSTVO
KULTURY

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

Mezi nebem a zemí. Dokonalá okna

AUTOCONT

OSMYČKY

Petr ŠTĚPÁN a Jan ŠOTKOVSKÝ

Téma „osudových osmiček“ jste v poslední době intenzivně studovali, proto máte přehled a můžete poučeně odpovědět: Není to vlastně jen takový mýtus?

J. Š.: Do jisté míry to samozřejmě mýtus je, i když zrovna ve 20. století se shlukly hned čtyři osudové osmičky: 1918, 1938, 1948 a 1968. Když se člověk vrací od 19. století zpátky, zjišťuje, že kdyby si vybral například roky, které končí trojkou, zajímavého výsledku by zřejmě dosáhl také. Nicméně, my se nemusíme až tak potýkat s historickou skutečností, protože nepíšeme seriózní historické drama, ale hru, která pracuje s jistou – spíše větší – mírou nadsázky. Takže nás to netrápí, naopak ten mýtus vydatně přizívujeme.

P. Š.: Ano. Míra fabulace je v naší hře dost vysoká, z mýtu děláme ještě větší mýtus. Tak, jako se mluví o zmíněných „osmičkách“ ve 20. století, jdeme ještě mnohem dál do minulosti, dokonce až na počátek – na Říp.

Zaměřujete se na 20. století, kde je „osudových osmiček“ prokazatelně mnoho, nebo jdete pozvolna a konstantně právě až k tomu Řípu?

P. Š.: Hned na začátku jsme se shodli na tom, že „osmičky“ ve 20. století jsou tak trošku ošemetné a jen těžko je lze zlehčovat nebo si z nich dělat legraci. Proto jsme se více věnovali „osmičkám“ před 20. stoletím. Ostatně, ta data jsou pro nás hlavně námětem k psaní příběhu o určitých lidech.

Hlavními postavami vaší hry mají být pánové Udavač a Zatýkal...

J. Š.: Ano. Samotný příběh je poměrně bohatý, ale ve zkratce řekněme, že tito dva pánové jsou pro nás nositeli oné horší stránky DNA českého národa.

P. Š.: A tak, jak je to už v našich hrách zvykem, se moc nepáříme s vysvětlováním, jak mohou dvě postavy procházet celými českými dějinami. Není to v dramatické literatuře nic nového a divák se na to ani neptá; stačí, aby přistoupil na tento princip vypravování, a pochopí, že Udavač a Zatýkal jsou dva malí čeští človíčekové, kteří jsou jistou esencí všech horších českých vlastností. Jejich prostřednictvím divákům rozkrýváme, co bylo pravým důvodem událostí, které zmiňujeme.

Vážně takto vnímáte naše dějiny? Není to kruté?

J. Š.: Je to samozřejmě vyostřený pohled, ale my to máme obalené v humorném hávu. Není to tak,

že bychom tvrdili, že české dějiny jsou takových lidí plné. Vedle kladných historických postav se nám ale ve hře objevují jistí „antiVoskovec“ s „antiWerichem“, kteří symbolizují postoje typu „já jsem se jen díval“, „my jsme jen plnili rozkazy“, „byla taková doba“, „kdybychom to nedělali my, dělali by to jiní mnohem hůř“...

Takže s jejich pomocí nacházíte pravé příčiny dávných událostí?

P. Š.: Některé události se v *Osmičkách* konečně vysvětlí, v tom je naše hra velmi objevná. Dáváme si hodně práce s tím, abychom tu pravdu, tedy jak to skutečně bylo, se Šotkem (*dramaturg Jan Šotkovský – pozn. red.*) poctivě vymysleli.

A nevymýšlíte tu pravdu tedy trochu nemilosrdně?

P. Š.: No, říkali jsme si, že bychom občas mohli být i bodaví, útoční, aby se diváci zamysleli nad tím, jestli my Češové nejsme v něčem tak trochu pokroucení. Ale na druhou stranu, blb to zřejmě nepochopí a vysvětlovat to chytrým lidem nemá smysl, ti už to ví.

Pokaždé, když vaše autorské trio píše hru, ptají se vás na totéž: Jak hra v praxi vzniká, jakým způsobem máte tvorbu rozdělenou? Většinou říkáte, že hru vymýšlíte kolektivně...

J. Š.: Tvoříme opravdu kolektivně. Myslím, že nejtěžší je první fáze, než dospějeme k bodu, kdy jsme schopni začít pracovat každý zvlášť a pak texty přinést k revizi nebo k další diskusi. Já v podstatě nejsem schopen psát bez alespoň částečné perspektivy toho, odkud a kam děj směřuje. Zároveň je to ale i logisticky nejsložitější fáze, protože spolu musíme být ve třech nebo po schůzce ve dvou všechno složitě předáváme tomu třetímu. Vzhledem k tomu, že všichni tři jsme poměrně dost zaměstnaní, je náročné najít společný čas. Navíc se často vzájemně rozptylujeme – stačí, aby jeden z nás měl lehce rozptylovací náladu, a zbylí dva jsou v podstatě bezbranní.

P. Š.: To je určitá nevýhoda. Ale na druhou stranu, když pracujeme ve dvou a následně to předáváme tomu třetímu, dostáváme nové oko, nový pohled na problém. A pokud je tím novým okem Stano Slovák, tedy režisér, který by měl vymyslet pro hru finální tvar, text mu musí evokovat představy toho, jak bude na jevišti nakonec scénou vypadat. My se Šotkem se snažíme nepsat nashvály; nenapišeme, že z portálu vyběhne stádo arabských koní a hlavní hrdina jednoho z nich

Jan Šotkovský a Petr Štěpán
smírají v rekvizitárně

chytí. Pomáhá nám všem to, že v Městském divadle už dlouhá léta pracujeme a víme, jaké věci tu možné jsou a jaké ne.

Stejně vznikaly i vaše starší hry?

J. Š.: Náš pracovní postup bývá vždycky podobný, ale každá hra má svoje specifika. Třeba u *Bitls* jsme poprvé psali k existujícímu materiálu – písním Beatles. Mohli jsme si relativně svobodně vybírat, které písně chceme i kam je zařadíme, ale bylo to zjednodušující i limitující zároveň. Myslím, že každý, kdo někdy něco tvořil, ví, že nejhorší je začátek, kdy vlastně ještě může vzniknout cokoli. U *Osmiček* jsme si poprvé hned na začátku stanovili pracovní herecké obsazení, protože jsme se shodli na tom, že by to měl být kus pro malý počet herců, kteří budou otevření vůči komediantskému divadlu se spoustou převleků, změn, střípků a legráček. A řekli jsme si, že když osmičky, herců bude osm.

P. Š.: Pro mě je naopak nejhorší fáze, kdy už si člověk mne ruce, jak má všechno vymyšlené a hotové, a pak najednou zjistí, že něco nesedí. To se nám stalo například v závěru *Bitls*, který nakonec vyřešil Stano, když v textu udělal dlouhý razantní škrť. Vždycky existuje nějaká

osnova, kostra, ale pak člověk zjistí, že mu někde něco nesedí, například se setkávají postavy, které by se setkávat neměly, někdo ví něco, co by vědět neměl, a podobně – a musí text měnit.

Píšete role na tělo konkrétním hercům?

J. Š.: Ne. Když tak o tom přemýšlím, málokdy jsme psali s představou konkrétního obsazení (někdy s výjimkou hlavních rolí). I když jsme někdy museli obsazení hry brzy zveřejnit a text ještě nebyl hotov, vypouštěli jsme je ve fázi, kdy už postavy měly konkrétní kontury. Při psaní *Brněnského kola* jsme například věděli, že nám Alenka Antalová půjčí své tři děti; psali jsme to s vědomím, že máme k dispozici tři sourozence, na kterých můžeme hru postavit. Většinou tomu tak ale není. Když jsme u *Barona Trencka* došli k přesvědčení, že by hlavní roli měl hrát Petr, on sám to dlouho odmítal s tím, že je těžké psát repliky sám pro sebe. Ale už to překonal. Dneska ho normálně vidím, jak píše repliky, které má hrát s Istenikem, a lepší pointy dává sobě, nemá s tím problém.

P. Š.: Je to ve skutečnosti přesně naopak. Ty lepší repliky dávám Ist'ovi. Pak bych to s ním totiž nevydržel.

Takže o obsazení rozhoduje i ve vašem autor-ském triu tradičně dramaturg s režisérem?

P. Š.: Je pravda, že já se o obsazení až na výjimky nestarám, nechávám to na Stanovi se Šotkem. Když píšu, představuju si buď někoho z reálného života, nebo konkrétního herce. Uvedu příklad: V *Bitls* jsem postavu předsedy psal pro Zdeňka Junáka. Pak ale přišli Stano se Šotkem s tím, že by chtěli, aby bylo celé obsazení o generaci mladší, a navrhli, že bych tu postavu měl hrát já. Byl jsem vděčný, že jsem to na začátku nevěděl.

J. Š.: Občas se zkrátka stane, že si role vyžádá konkrétního kolegu ze souboru. U *Mendela* jsme zhruba v půlce psaní zjistili, že postava impresária je role pro Milana Němce. Jenže ten z Městského divadla zrovna odcházel – museli jsme si dát pauzu a zeptat se ho, jestli s námi tuhle roli ještě nazkouší. Šlo o tak specifický typ role, že kdyby ji byl Milan Němec nevezal, byli bychom ji museli koncipovat jinak. Ale nebylo to tak, že bychom si od startu řekli: Napíšeme roli pro Milana. Až když jsme si upřesňovali, co ta role musí zahrnovat, jaká musí být, vyšel z toho právě on.

Na druhou stranu, netváříme se, že píšeme pro věčnost. Známe dobře herecký soubor, víme, kdy nás čeká premiéra a že se bude hrát na Činoherní scéně, jejíž prostor i publikum dobře známe – to všechno psaní ovlivňuje. Kdybychom psali hru pro libovolné divadlo, spoustu věcí bychom asi vymýšleli jinak.

Máte mezi „osmičkovými roky“ některý obzvlášť oblíbený?

J. Š.: Ano, a ten ve hře rozvíjíme – rok 1888. Obsahuje hned tři osmičky a to už je lahůdka sama o sobě. Stalo se navíc několik významných událostí. Za prvé, narodil se Eduard Bass, autor *Klabzubovy jedenáctky*, což má být náš další autorský titul pro příští sezónu. Za druhé, byla založena Metaxa, což je nápoj sympatický, a zároveň řádil Jack Rozparovač, což je hrdina méně sympatický, ale o to pozoruhodnější. A také byl toho roku založen Klub českých turistů – a to je mi nejsympatičtější.

P. Š.: Já nemám vyloženě oblíbený „osmičkový rok“, kromě let 1980 a 1988, kdy jsem zahájil a ukončil docházku na základní škole. Ale oblíbím si pokaždé tu osmičku, o kterou se musím zajímat, když o ní zrovna píšeme. Když totiž

máme v naší hře nějaký rok zmínit, musíme se nejdřív dovědět, jen povědomí nestačí. Zrovna dneska jsme se například zabývali třetí pražskou defenestrací a troufám si říct, že většina národa si podrobnosti k této události nevybaví. Každý jen ví, že byl někdo vyhozen z oken Pražského hradu, ale kdo proti komu stál, v čem tkvěl problém nebo o jaký rok šlo, to už většinou nevíme. Mě to dozdělavání baví, i když nevěřím, že ty informace v hlavě uchovám napořád.

A jsou dějiny tvým koníčkem?

P. Š.: Na gymplu i na základce byl dějepis můj velmi oblíbený předmět. Jenže to funguje jako s jazykem – když se tomu člověk dále nevěnuje, zapomene nejen jména a data, ale i souvztažnosti. Je fajn do toho po letech zase nahlédnout.

Hra se schválně uvádí s „Y“, půjde tedy o smyčky?

J. Š.: Ano. Jsou to ty pasti, které nám z historie zůstávají. Zbyla tu řada zálužných událostí, se kterými zijeme dál, a přetrvává tu jistý typ národní mentality. Já bych s dovolením věřil, že existuje něco jako národní charakter, národní typ přemýšlení, který je určen už samotným prostředím, ve kterém lidé vyrůstají, rázem krajiny a tak dále. V tomhle ohledu je 20. století velmi názorné. Pokud byl ještě před pěti lety v prezidentské volbě velmi zásadním a rozhodujícím tématem odsun Sudetských Němců, událost dnes již více než 70 let stará, je jasné, že nám tady po těch „osmičkách“ zbyly různé smyčky, do kterých se stále chytáme.

P. Š.: Šotek říká, že nám tady celou dobu přetrvává jakýsi český povahový rys, ale já cítím, že právě ten poslední dobou navíc velmi bují: lidé se přestali stydět za hloupost. Naopak se hlupákům a nedovzdělancům otvírají dveře a tihle lidé mají najednou pocit, že se můžou mstít těm, co jsou rádoby chytří a došli k penězům, protože „k penězům se dá dojít jedinec zlodějinou, to je jasné“. Chceme hrát také o téhle naší malosti a o tom, jak si lidé – ne všichni, samozřejmě – často libují v tom, co je nízké. Nevěříme, že takové lidi dokážeme napravit, ale chtěli bychom těm, kteří to vidí a cítí podobně jako my, dát nádej, že není všem dnům konec, že jednou zase bude líp.

Text: Helena Haraštová,
foto: Tino Kratochvíl

„Láska neumírá. Máš ji pořád v sobě...“

18. října 2014 se poprvé na českém jevišti odehrál příběh lásky, která překoná i samotnou smrt. Romantický muzikál *DUCH* v režii Stanislava Moši přilákal svou napínavou zápletkou, nádhernými melodiemi i obratnými kouzly na šedesát tisíc diváků, kteří se nechali dojmout křehkým příběhem zavražděného Sama a milující Molly a plným právem mu udělili první místo v anketě Křídla 2015/2014 v kategorii Nejoblíbenější inscenace sezóny i Nejvýraznější tvůrčí počín. *DUCH* neunikl ani pozornosti odborné kritiky, která ocenila výkon Zdeny Herfortové sršící energií v roli potrhle černošské šarlatánky Ody Mae nominací na Cenu Thálie. 18. května 2018 jsme pro vás *DUCHa* zahráli po devadesáté páté, tentokrát však naposledy.

DERNIÉRA

DUCH

DĚSNEJ PÁTEK

Hudba TOM KITT

Texty BRIAN YORKEY

Libreto BRIDGET CARPENTER

Režie PETR GAZDÍK

3. – 9. ČERVNA 2018

NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

Šetříme, chráníme a vyděláváme
peníze svým klientům

salve finance

Spoléhá na nás
více než **70 000 klientů**

www.SalveFinance.cz www.InvesticeProVsechny.cz

NA SKLENIČCE

Ondřej HALÁMEK

Když jsme se s Ondřejem Halámkem sešli poprvé, čekaly sedmadvacetiletého hnědookého muže dva docela zásadní okamžiky. Zpravidle to byla premiéra nového muzikálu *Monty Python's Spamalot*, ve kterém vytváří vcelku zásadní roli oddaného sluhy Patsyho, a pak to byla poněkud odlišná, ale neméně důležitá starost s přípravou zásadního životního kroku. Ondra se bude o prázdninách ženit. A i v tomto zdánlivě nedivadelním počínu sehrávají prkna, která znamenají svět, docela důležitou roli. Ale o tom až později.

Jak ses vlastně k divadlu dostal? (Jen pro úplnost: Ondra se narodil v Karviné, střední školu absolvoval v Třebíči a pak vystudoval JAMU v Brně).

Karviná byla jen krátká životní epizoda. Rodiče tam tehdy žili, já se tam tedy narodil, ale žil jsem tam jen do svého prvního roku. Takže mě ani nestačil severomoravský dialekt poznamenat. Pak jsme se přestěhovali do Třebíče kvůli práci táty, který učil. Tam jsem taky chodil na základní školu a absolvoval i osmileté gymnázium. Mohu tedy celkem zodpovědně tvrdit, že bez ohledu na

V roli Patsyho v muzikálu *Monty Python's Spamalot*, režie: Stanislav Slovák

místo narození jsem Třebíčákem se vším všudy. A protože jsem maturoval mimo jazyků i z matematiky, vybral jsem si pro studium v Brně ekonomickou školu. Přijali mě na Ekonomicko-správní fakultu Masarykovy univerzity. Záhy jsem však zjistil, že můj výběr nebyl úplně nejlepší. Upřímně řečeno, nějak jsem se tam plácál a ve druhém ročníku mi došlo, že mě to nenaplnuje, nejde mi to. Prostě jedno s druhým vedlo k tomu, že jsem ze školy odešel. Bylo to v červnu a vlastně už bylo pozdě podávat přihlášku někam jinam. Měl jsem tak před sebou skoro celý rok bez studia, ovšem už jsem byl rozhodnutý, že se pokusím o studium na JAMU. Hlásil jsem se na činoherní i muzikálové herectví. Měl jsem štěstí. Petr Štěpán a Miroslav Ondra si mě vybrali spolu s dalšími devíti uchazeči do svého ročníku muzikálového ateliéru. Mými spolužáky z řad nynějších divadelních kolegů byli například Robin Schenk, Marco Salvadori, Jonáš Florián, Dagmar Křížová či Kristýna Daňhelová. A kdo z mých spolužáků není přímo členem souboru našeho divadla, tak s tím se mohu potkat jako s hostujícími hercem.

Byl jsi oproti většině spolužáků přece jen o nějaký měsíc či rok starší. Znamenalo to pro tebe nějaké výhody?

Možná v tom, že jsem měl za sebou už řadu zkušeností s tím, co život studenta přináší. Z přespolních jsem byl rovněž děle v Brně, takže jsem

se možná lépe orientoval a asi jsem měl i větší nadhled. Vždyť mi bylo při nástupu do prvního ročníku už třiatdvacet, kdežto nejmladšímu spolužákovi teprve osmnáct. A to už je rozdíl, který se někde projevit musí. Při studiu samotném to však nehrálo roli.

Od matematiky a studia ekonomie je přece jen k herectví hodně velký kus. Co tě vlastně přivedlo k profesi, která víc, než jakékoli jiné, dokáže oslavovat i zatracovat?

Odmalička jsem se účastnil recitačních soutěží, vyrůstal jsem na Divadle Járy Cimrmana, hrál jsem na klarinet a na saxofon v základní umělecké škole. Vystupování před lidmi mi nikdy nedělalo potíže. Na gymplu a vlastně i na JAMU jsem mimo jiné působil jako jakýsi mluvčí třídy, který spojoval pedagogy a studenty. Ekonom ze mě nikdy nebude. I když to rodiče zpočátku trochu mrzelo, postupem času se ukázalo, že to není žádná velká tragédie. Rozhodně na mě kvůli studiu herectví nezanevřeli. Ostatně maminka dlouhá léta zpívala ve sboru, táta mě zase odkojil poslechem kapel Beatles, Queen, Pink Floyd, Led Zeppelin a mnoha dalších a oba mě v mém rozhodnutí i ve studiu podpořili.

Vystudoval jsi muzikálové herectví, v divadle jsme tě však mohli vidět v řadě zatím menších rolí jak muzikálových, tak činoherních...

Ztotožňuji se s názorem, který zastávali naši vedoucí ročníku, že není rozdíl mezi činoherním a muzikálovým herectvím. Herectví je jen jedno. Mám obrovské štěstí, že mohu v MdB hrát na obou scénách, a to jak v muzikálech, tak v činoherních inscenacích. Ale že bych hrál jinak roli v muzikálu a jinak v činohře, to určitě ne.

Před sebou máš po řadě menších prvních vcelku zásadních rolí. Sluha Patsy představuje v muzikálu Monty Python's Spamalot důležitou postavu.

Jak ti sedí humor Monty Pythonů?

Zvykl jsem si na něj. Myslím si, že ne každému tento způsob humoru sedí a že i naše inscenace bude do určité míry polarizovat publikum. Někteří to možná nesejde, jiní se, myslím, budou smíchy plácát do kolen. Ale to se dá říct i o řadě jiných komedií. Věděl jsem pochopitelně o co jde, ale osobně jsem se k inscenacím či k filmu s jejich humorem nedostal. Samozřejmě že pár jejich skečů jsem před zkoušením zhlédl, ale myslím, že může být dobře, že jsem jejich humorem předem tolik nenásákl, a tedy nejsem moc ovliv-

něný a nemusím se přizpůsobovat nějaké předloze, ale především tomu, co po mně chce režisér Stano Slovák. Postupem času mi však tento humor přirostl k srdci a současně si uvědomuji, že jsem v postavě sluhy Patsyho dostal krásnou příležitost. Jeho role nabízí úžasný potenciál, protože je tam spousta věcí, které se kloubí dohromady. Hrajeme, tančíme, zpíváme a já do toho klapu originální a nezbytnou rekvizitou, kterou jsou dvě poloviny kokosového ořechu na šňůrce, jimiž imituji klapot koňských kopyt.

Jaké bylo zkoušení této inscenace s režisérem Stanem Slovákem?

Stano nám sem tam nechal poměrně volnou ruku, především v tom, že jsme mohli svými nápady doplnit některé detaily v choreografii. Rozhodně však dbal důsledně na znalost textu, protože v této inscenaci jde o podstatnou složku. Dialogy jsou občas natolik sešroubované, že je nutné je doslova nadrtit, protože když pak jdou jeden za druhým, tak celek vytvoří právě ten pythonský typický a stěžejní opakovatelný humor. Volnost improvizace byla především v tom, že jsme mohli přinést vlastní nápady či vtipy, které ovšem musely zapadnout do celkového aranžmá. A těch jsme kupodivu přinesli mnoho a někdy jsme se tomu i hodně zasmáli, byť jsme je třeba nakonec nepoužili. Na jevišti se však například objeví námi vymyšlený fórek, kdy jsme pojmenovali do té doby podle scénáře bezejmenného koně krále Artuše, jehož imaginaci vlastně vytváří také já nebo Honza Brožek. Kůň dostal jméno Kamil a pokaždé, když Artuš s Patsym vyjedou na imaginárním koni na scénu, snažím se ho z ní pokaždé odklidit jiným způsobem. A tak se stane, že koně třeba pomyslnou páčkou zmenšíme, nebo ho jindy jako nafukovacího vypustíme a podobně. Doufám, že se náš přínos setká s pozitivním diváckým ohlaselem, stejně jako celé představení.

U čeho ses v domovském divadle nejmíc bavil ty?

Vůbec nemusím přemýšlet – byl to jednoznačně muzikál *Bitsl* autorské trojice Štěpán, Šotkovský, Slovák. Je to naprostá paráda, která zaujala bez nadsázky celé Brno. *Bitsl* jsem sice jako divák viděl v hledišti naposledy loni v generálovém týdnu, ovšem od té doby pokaždé, když nejsem na scéně, muzikál sleduji z portálu a pokud to jen trochu jde, nikdy si to nenechám ujít a pořád mě to neomrzelo. Podobně, byť je to samozřej-

mě úplně opačný žánr, mám velmi silné prožitky u *Čarodějek ze Salemu* v režii Mikoláše Tyce. To je tak úžasná inscenace, že vyvolává až mrazivou či skličující atmosféru. Někdy je dokonce na konci, doslova z prvních řad slyšet zašeptání diváků, kteří se netají hrůzou, kterou v nich odehrávající se děj vyvolává. A o takové emoce v tomto dramatu určitě také jde (v *Čarodějkách ze Salemu* hraje Ondřej Biřice Herricka – pozn. red.).

A jak trávil Ondřej Halámek volný čas?

(úsměv) V poslední době ho před premiérou moc nebylo. A pokud nějaký je, tak ho plně věnuji přípravám na blížící se svatbu. Svatba bude v létě v Brně. Shodou okolností jsme se s partnerkou poznali v divadle. Bylo to totiž ještě při mém studiu na Ekonomicko-správní fakultě, o kterém jsem se zmínil na začátku našeho rozhovoru. Hrál jsem v amatérském divadle na Masarykově univerzitě, které jsem posléze i vedl. Tehdy mi od ní přišel mail, že si našla na webu naši amatérskou scénu a současně žádala, jestli by se mohla stát naším dalším členem. Naše korespondence se čile rozběhla, doteď se tomu společně smějeme, jak jsme si v emailech vykali. Divadlo máme oba moc rádi. Dnes je to něco přes pět let a můžu zodpovědně říct, že právě divadlo nás svedlo dohromady.

A poslední otázka. Bude pro tebe navlékání prstýnků znamenat větší trému, než premiéra Spamalotu, a jaký jsi vůbec měl z premiérového představení dojem?

Myslím si, že mezi tyto dvě události se přece nemůže dávat znaménko větší nebo menší. Nedá se to porovnávat. Co se týče nějaké trémy, netrpím jí. Na jevišti ji zažívám velmi vzácně a co se týče svatebního slibu, prstýnků a celého obřadu... Ne, myslím, že mi to nebude způsobovat žádnou trému. Naopak se na to velmi těším. Premiéra *Spamalotu* byla jedním slovem rychlá. Ne že bychom hráli o překot a nějak zrychleně, ale to představení má takové tempo, že jsme se zastavili až na děkovače a já si najednou uvědomil, že se klaníme divákům. Užil jsem si to naplno a věřím, že to bude velmi podobně u všech dalších repríz.

Text: Miroslav Homola,
foto: Tino Kratochvíl

11. ČERVNA V 17:00

PŘEDSTAV SI...

Nenechte si ujít
poslední představení
v sezóně 2017/2018

MASADA

Židovská pevnost Masada sehrála důležitou roli během první židovské války, patří k nejzajímavějším pevnostním stavbám antického světa a je s ní spjatá významná kapitola dějin židovského národa

HORA

Masada leží pouhých šedesát tři metrů nad úrovní Středozemního moře. Jelikož ale Mrtvé moře, které se nachází východně od ní, je přibližně čtyři sta metrů pod úrovní mořské hladiny, tyčí se stolová hora do výšky čtyři sta šedesáti metrů nad jeho modrými vodami, proslulými extrémní slaností. Na západ od Masady se rozkládá Judejská poušť, na jih od ní leží hora Sodom a na sever Ein Gedi, Ajn Fašcha a Jericho. Za velmi jasných dní je odtud vidět v dálce mlhavou siluetu Jeruzaléma.

Svahy hory jsou strmé, takřka vertikální, vrcholek je plochý a má oválný půdorys, měří šest set čtyřicet pět metrů na délku a tři sta patnáct metrů na šířku. Pouštní útes je tvořen mnoha vrstvami sedimentu zakrytého dolomitovými a pískovcovými útvary. Zdálo se, že Masada jako nějaký pouštní hrad a vzbuzuje u pozorovatele náležitý respekt, někdy v něm vyvolává i úžas.

PEVNOST

Herodes Veliký právě zde, na odlehleém místě poblíž dálkových obchodních cest, vytvořil své nouzové útočiště, místo posledního boje pro případ vzpoury proti jeho autoritě, přičemž v židovských dějinách byly převraty více než časté. Právě proto vybral izolovanou Masadu a mohutně ji opevnil. Ovšem nejenom to - udělal z Masady rovněž palácový areál s hojným zázemím, místo krásné i funkční, které se snažilo napodobit římskou palácovou architekturu. I díky tomu se Masada postupně stávala nejvýznamnější z Herodových pevností.

ELEAZAR

Když v roce 66 našeho letopočtu vypuklo velké židovské povstání proti římské říši, byla Masada první pevností, kterou se zélótům podařilo dobýt. O čtyři roky později Řím povstání potlačil, dobyl Jeruzalém a zničil židovský Chrám. Malá skupina zélótů Masadu přeměnila v místo posledního, marného boje. V roce 72 oblehla Masadu desátá římská legie a na jaře následujícího roku se jí chystala dobýt. V noci, těsně před dlouho očekávaným útokem, se devět set šedesát mužů, žen a dětí raději rozhodlo pro dobrovolný odchod z tohoto světa, než aby padli do římského otroctví. Eleazar Ben Jair na tomto místě pronesl ona poslední, slavná slova, která se díky zaznamenání Josepha Flavia, přímého účastníka první židovské války, uchovala po dlouhá staletí:

Je známo a psáno, že zítra přijde náš zánik, naší volbou je ale smrt, naše i našich blízkých... Možná to bylo dáno od samého začátku, abychom povstali a bojovali za naši svobodu... měli jsme pochopit význam božího slova a uvědomit si, že zpečetil osud Židů, které předtím miloval.

Nemůžeme spasit naše duše... Proto nechme naše ženy skonat předtím, než budou znásilněny, nechme zemřít naše syny, než zakusí, co je otroctví. Obšťastněme se tedy vzájemným požehnáním, které je přisouzeno hrdinům. Bude to překrásné a veliké, až si svou svobodu ponese s sebou do hrobu.

Isaac LAMDAN: MASADA

Kdo jsi, ty kdo přicházíš, a ztěžka jdeš tichem?

- Přeživší.

Sám, zůstal jsem ve dni velkého krveprolití.

Sám, z otců a matek, sester a bratří.

Zachráněn v prázdném sudu v rohu nádvoří.

Schoulený, dítě v lůně matky plné obav.

Přežil jsem.

Den, další den, a zas, jak sen, a já jsem plakal a prosil o slitování:

Tvé je to dílo, ó Bože, že jsem stále zde.

Pak odpověď: Proč?

Mám nést hanbu lidí a světa.

Navždy mám-li ji hlásat -

Zprosti mě toho! Svět beze studu se bude chvástat touto hanbou

jako by to byla pocta a ctnost bez poskvrny!

Přežít mám-li abych došel smíření

Pak odpověď: Kde?

A tichý hlas tak naléhavě odvětil:

„V Masadě!“

A já jsem poslechl ten hlas a tak jsem přišel.

Potichu mě mé kroky přivedou k té zdi,

Potichu jako všechny kroky naplněné hrůzou

Z toho, co přijde.

Výš, výš, až kam nevidíš, ční hradby Masady.

Pád, dlouhý pád mě čeká, kdybych spadl.

Však jestli mě ten tichý hlas oklamal,

Z těch vysokých hradeb za ten dlouhý pád

budu rád.

A nezbude tu nic

A nepřežije žádný přeživší.

(překlad Zuzana Čtveráčková)

2018

JUBILEUM

MARTIN HAVELKA

V tak velkém kolektivu jako je naše divadlo, není šance cokoliv utajit, „úplnou náhodou“ se tedy rozkřikla i jedna významná událost spojená s Martinem Havelkou a datem 10. července. A tak oslavenci na stránkách divadelního časopisu s radostí předáváme od kolegyně a kolegů blahopřání, která se nám v redakci sešla.

S ženou Ivou na předávání Cen Thálie

Martine, Martínečku, všechno nejpříjemnější, ať jsi pořád šťastný tak jako z motorky. :-) Zdraví ať Ti slouží, ať můžeme do lesa. A ať si můžeme ještě dlouho v portálu společně připíjet v našem malém soukromém spolku. :-) Tomáš Sagher

S Petrem Štěpánem a Robertem Jáchou v komedii Amadeus, režie: Zdeněk Černín

Milý Martine. Říká se, že v 60 život pro chlapa končí. Není to pravda. Teprve všechno začíná. A tak do této etapy Tvého života Ti z celého srdce vinšuji hodně sil, plnou náruč štěstí a pevné zdraví. Ať nás dlouho těšíš svojí přítomností. Zdeněk Junák

Se Zdeněkem Junákem v muzikálu Cikáni jdou do nebe, režie: Petr Kracik

Ať je září nebo leden, Havelka je jenom jeden! Na věku nezáleží, na velikosti ano a ty stále umělecky rosteš. Jen tak dál. Vše nejlepší přeje Patrik Bořecký

V muzikálu Čarodějky z Eastwicku, režie: Stanislav Moša

Ať jsou Vaše tělo, duch i mysl stále tak pružné jako při Čarodějkách z Eastwicku. ;-) Nezapomenutelnému Darylovi přeji krásné kulatiny. :-* Pavla Princová

S Janou Musilovou v muzikálu *Mary Poppins*, režie: Petr Gazdík

S Evelyňou Studénkovou v komedii *Jezinky a bezinky*, režie: Petr Gazdík

Ať Tvé kroky račí dlouhou cestou kráčí!!! Ondra a Evelyňo Studénkovi

S Viktorem Skálou v komedii *Jméno*, režie: Petr Gazdík

Pro Martina, herce z Brna: Přeju Ti do další ...tky neutuchající vůni dřeva se spoustou sošek a figurtek, které jiným udělají radost, role, které Ti rozjasní mysl a srdce, šťastné žití a vůbec... Jo a prý budeš děda, takže přeju Ti čas radostí se svým vnoučetem. Užij si to, utíká to rychle... a co je víc!!! Monika Světnicová

S Josefem Gazdíkem v muzikálu *Představ si...*, režie: Petr Gazdík

Milý Martine, vítěj ve vážené Radě starších. Vše nejlepší k narozkám přeje Jirka Horký

„Všichni velcí lidé byli vlastně vždycky trochu blázniví – totiž jejich okolí je za takové považovalo. Jejich bláznovství spočívalo v tom, že se netrápili, nežili v úzkostech, nebáli se smrti a nezatěžovali se maličkostmi. Žili plně a intenzivně, a díky této celistvosti a síle vykvetl jejich život jako nádherný květ – byli plní vůně, lásky, života a smíchu.“ (Osho) Rastislav Gajdoš

S Rastislavem Gajdošem v muzikálu *Prodaný smích*, režie: Petr Gazdík

Milý Marťo, ať zrovna něco slavíš nebo neslavíš, mám tě ráda. Užij si všechno poctivě! Evka Ventrubová

Milý Martine, gratulujeme Ti k Tvému jubileu a přejeme Ti, aby Ti to v dalších letech hrálo, točilo a řezalo stejně úspěšně jako dodnes, nebo ještě lépe, pokud to vůbec jde. Mirka a Láry Kolářovi

Drahý Martine, ať jsi stále plný sil, humoru a té nepřekonatelné mladické energie, s láskou tvůj Petr Gazdík

Martine, přeji vše dobré a nejlepší a myslím si, že nikdy nevidím lepšího Truffaldina, než jsi byl ty. Tleskám Ti s rukama nad hlavou. Zdena Herfortová

HRAJEME

Paul Pörtner: SPLAŠENÉ NŮŽKY

Salón Splašené nůžky je luxusní kadeřnictví v centru Brna, přímo na Lidické ulici. Vládne v něm jeho majitel Tony Řezníček, extravagantní vlasový stylist a uměleckými vlohami, a poměrně svérázná mladá kadeřnice Barbara Marková. Jejich klientela je pestrá a své hlavy si tady nechávají zušlechťovat různí lidé: obchodník se starožitnostmi Eda Lorenc, pán s vizáží stavebního dělníka Pankrác Rosický, dáma z vyšší společnosti Eleonora Schubertová či suverénní mladík Matěj Veverka. Všechno by v poklidu plynulo dál, kdyby najednou nebyla v bytě nad kadeřnictvím zavražděna majitelka domu, klavírní virtuoska Isabela Czerna, která se právě chystala na svůj comeback. Nikdo jiný než návštěvníci salónu ale do domu nevěšel, takže vrahem musí být někdo z nich... Vyšetřovatelé tak mají problém: jedinými opravdu nestrannými pozorovateli a svědky zločinu byli totiž diváci. Jenom oni mohou vypovídat a osvědčit vraha. Publiku se tak nabízí jedinečná a mimořádně zábavná možnost – ovlivnit děj hry, mluvit s postavami a dokonce vypátrat vraha!

Režie: Mikoš Tyc

Hrají: Michal Isteník, Igor Ondříček, Radka Coufalová nebo Mária Lalková, Rastislav Gajdoš, Markéta Sedláčková, Vojtěch Blahuta.

Tom Kitt, Brian Yorkey, Bridget Carpenter: DĚSNEJ PÁTEK

Jmenuje se Ellie, má šestnáct let, ve škole se jí líbí kluk Adam, ale netroufá si ho oslovit a má pocit, že jí celý svět, zejména její matka, nerozumí. Katherine bude čtyřicet, zítra se podruhé vdává, touží po tom, aby vše bylo perfektní, a moc by si přála, aby jí její dcera Ellie pochopila a nepovažovala ji za nepřítelku. Matka s dcerou. Ty dvě se prostě nedokáží domluvit, pochopit se, porozumět si navzájem, a tak se stane něco podivného, bláznivého, šlehaného... Po jedné další hádce, kdy si obě přejí, aby ta druhá dokázala na svět pohlédnout jejíma očima, si vymění svá těla. Duše matky vstoupí do těla dcery a naopak. A tak začíná kolotoč bláznivých, nejen komických situací, v nichž naše hrdinky musí strávit den v cizím těle. Matka se tak pokouší vypořádat s divočinou střední školy, zatímco dcera zjišťuje, co všechno má jako dospělá, navíc den před svatbou, za povinnosti.

Pokud se vám zdá zápletka povědomá, není divu. Pravděpodobně jste viděli film Marka Waterse z roku 2003, v němž hlavní role hrály Lindsay

Lohanová a Jamie Lee Curtisová. Snímek u nás uváděný s názvem *Mezi námi děvčaty* patří mezi oblíbené tituly komediálního žánru. Komedii s lehou pohádkovou až magickou zápletkou, která ale zároveň nabízí satirický vhled do života jedné ne zcela běžné rodiny, uvádíme na Hudební scéně ve světové premiéře!

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Alena Antalová nebo Ivana Vaňková, Kateřina Marie Fialová nebo Viktória Matušová, Petr Gazdík nebo Lukáš Vlček, Jan Brožek nebo Jonáš Florián a další.

Shuki Levy, David Goldsmith, Glenn Benenbeim: PŘEDSTAV SI...

Masada je starověká pevnost na vrcholu izolovaného skalního útesu na východním okraji Judské pouště, asi 3 km západně od jižního konce Mrtvého moře. Pevnost byla postavena Herodem Velikým v 1. století př. n. l. a během první židovské války se stala posledním místem odporu židovských povstalců proti nadvládě Římanů. Židovský lid uvnitř pevnosti se tehdy rozhodl, že je lepší zemřít rukou svých bližních než se podrobit utlačovatelům, a spáchal v podstatě hromadnou sebevraždu. Tato událost z dějin vlastního národa dlouho lákala izraelského skladatele Shuki Levyho, jenž spolu s Davidem Goldsmithem vytvořil specifické dílo hudebního divadla, které pracuje s principem divadla na divadle. Muzikál totiž zobrazuje dvě roviny. Daniel Warshowsky přesvědčí svou rodinu a přátele, aby s ním historický příběh o dobývání Masady zahráli jako divadelní představení, muzikál. Mnohým se zdá nevhodné, aby se o takovém tématu tančilo a zpívalo, ale Daniel je nakonec získá na svou stranu. To celé se ke všemu odehrává během druhé světové války ve varšavském ghettu v roce 1942, kdy vrcholí nacistické zlo a mnoho rodinných příslušníků a přátel je odváženo neblaze známými vlaky do koncentračních táborů. Daniel věří, že paralela mezi historickým příběhem a současnou situací pomůže obyvatelům Varšavy bránit se nacistům. Divadlo podle něj nabízí způsob, jak uniknout z hrozného reality ghetta, v němž všichni žijí. Zásadní kvalitou díla s nádhernou emotivní hudbou a strhujícím lidským příběhem je jeho apelativní, neobvykle hluboce jímavé poselství.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: Martin Havelka, Kristýna Daňhelová, Ivana Vaňková, Dušan Vitáček, Aleš Slanina, Robert Jícha, Lukáš Vlček a další.

PROGRAM ČERVEN

PROGRAM ZÁŘÍ

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

1.6. pá	19.00	Ženy na pokraji nervového zhroutení	C5
2.6. so	19.00	Charleyova teta	
3.6. ne	19.00	Lakomec	E7
4.6. po	19.00	Lakomec	
5.6. út	19.00	Čarodějky ze Salemu	E2
6.6. st	18.00	Čarodějky ze Salemu	SP
7.6. čt	19.00	Čarodějky ze Salemu	

Čarodějky ze Salemu

8.6. pá	19.00	Lakomec	E5
9.6. so	19.00	Kiss me, Kate	
10.6. ne	19.00	Rent	
11.6. po	20.00	Tajný deník Adriana Molea ve věku 13 a 3/4	
12.6. út	19.00	Sweeney Todd - Ďábelský lazebník z Fleet Street	
13.6. st	20.00	Báthoryčka	
14.6. čt	18.00	Lakomec	
15.6. pá	19.00	Lakomec	A5
18.6. po	19.00	Splašené nůžky	
19.6. út	19.00	Splašené nůžky	
20.6. st	19.00	Splašené nůžky	
21.6. čt	19.00	Splašené nůžky	
22.6. pá	19.00	Splašené nůžky	

1.6. pá 18.00 Horečka sobotní noci

3.6. ne 19.00 Děsnej pátek

Děsnej pátek

4.6. po	19.00	Děsnej pátek	R2018/X2018
5.6. út	19.00	Děsnej pátek	T2018/Z2018
6.6. st	19.00	Děsnej pátek	V2018
7.6. čt	19.00	Děsnej pátek	A2018/M2018
8.6. pá	19.00	Děsnej pátek	
9.6. so	14.00	Děsnej pátek	
11.6. po	17.00	Představ si...	
13.6. st	17.00	V rytmu swingu buší srdce mé	

BISKUPSKÝ DVŮR

17.6. ne 20.30 Tři mušketýři

18.6. po 20.30 Tři mušketýři

19.6. út 20.30 Tři mušketýři

20.6. st 20.30 Tři mušketýři

21.6. čt 20.30 Tři mušketýři

22.6. pá 20.30 Tři mušketýři

24.6. ne 20.30 Bítls

25.6. po 20.30 Bítls

26.6. út 20.30 Bítls

27.6. st 20.30 Bítls

29.6. pá 20.30 Brněnské kolo

30.6. so 20.30 Brněnské kolo

14.9. pá 14.00 Osmýčky

14.9. pá 19.00 Osmýčky A5

15.9. so 19.00 Osmýčky P

16.9. ne 19.00 Osmýčky

17.9. po 19.00 Lakomec

18.9. út 19.00 Osmýčky C2

19.9. st 19.00 Osmýčky AB3

20.9. čt 19.00 Zdenek Merta u klavíru

21.9. pá 19.00 Osmýčky C5

22.9. so 19.00 Osmýčky A6

23.9. ne 19.00 O myších a lidech R2018

O myších a lidech

24.9. po 19.00 O myších a lidech A2018

25.9. út 19.00 O myších a lidech Z2018

26.9. st 19.00 Zamilovaný Shakespeare M2018

27.9. čt 19.00 Zamilovaný Shakespeare V2018

29.9. so 19.00 Vrabčák a anděl

30.9. ne 19.00 Zamilovaný Shakespeare X2018

12.9. st 19.00 Horečka sobotní noci

13.9. čt 18.00 Horečka sobotní noci

14.9. pá 19.00 Horečka sobotní noci

15.9. so 19.00 Horečka sobotní noci

16.9. ne 18.00 Horečka sobotní noci

17.9. po 19.00 Horečka sobotní noci

18.9. út 18.00 Horečka sobotní noci

20.9. čt 18.00 Flashdance

Flashdance

21.9. pá 19.00 Flashdance

22.9. so 19.00 Flashdance

23.9. ne 18.00 Flashdance

25.9. út 19.00 Koncert ke 100. narozeninám L. Bernsteina

27.9. čt 19.00 Monty Python's Spamalot

28.9. pá 19.00 Monty Python's Spamalot

29.9. so 14.00 Monty Python's Spamalot

29.9. so 19.00 Monty Python's Spamalot

30.9. ne 18.00 Monty Python's Spamalot

Monty Python's Spamalot

Tom Hedley, Robert Cary, Robbie Roth:
FLASHDANCE

Romantický taneční příběh o mladé svářečce Alex Owensově patří do dnes mezi nezapomenutelné snímky, které ovlivnily celou generaci diváků. Režisér Adrian Lyne dokázal ve filmu skvěle zachytit atmosféru 80. let, kterou zobrazuje prostřednictvím oblíbené poetiky hudebních videoklipů. Během dvou týdnů se po uvedení do kin v roce 1983 prodalo 700 000 kopií soundtracků, který obsahoval takové nesmrtelné hity, jakými jsou písně *What A Feeling*, *I love Rock'n'roll*, *Gloria* či *Maniac*. Film zabodoval nejen kvůli hudbě či ústřední, až pohádkové lovestory, v níž se Alex splní sen o tom být profesionální tanečnicí a zároveň najde muže svých snů, ale především pro přesvědčivou atmosféru zachycující těžkou sociální situaci v tehdejší Pittsburghu. Prostředí ocelárny, kde je práce nesmírně těžká a vyčerpávající, ale zároveň je pro mnohé rodiny jedinou jistotou, je i dnes aktuálním tématem. Lidé odkázaní na nízký příjem, kvůli kterému se musejí vzdát svých snů, nepatří pouze do osmdesátých let minulého století...

Tento dech beroucí a energií nabitý titul plný dynamických choreografií jsme nabídli českému diváku v evropské premiéře v překladu Jiřího Joska, Svetlaně Janotové přinesl nominaci na Cenu Alfréda Radoka 2013!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Svetlana Janotová nebo Ivana Vaňková, Dušan Vítáček nebo Ondřej Studénka, Hana Holíšová nebo Viktoriia Matušovová, Zdena Herfortová nebo Ivana Plíhalová, Zdeněk Junák nebo Milan Němec, Andrea Zelová nebo Johana Hub, Lukáš Janota nebo Aleš Slanina a další.

Leonard Bernstein, Zdeněk Merta:
**KONCERT KE 100. NAROZENINÁM
L. BERNSTEINA**

Výtečný klavírista, skladatel, dirigent a pedagog, jedna z nejvýraznějších osobností hudby 20. století, autor legendární *West Side Story*... Leonard Bernstein by 25. srpna letošního roku oslavil své sté narozeniny. A právě při této příležitosti rozezní v září Hudební scénu tóny jeho nádherných skladeb. Protože jak jinak vzdát poctu velkému skladateli než hudbou?

Po *West Side Story* je dozajista nejznámějším muzikálem geniálního Lennyho *Candide*. Někdy se tomuto dílu říká opereta nebo taky opera, je opravdu těžko zařaditelné, což je pro Bernsteina paradoxně dodnes typické. Předehra se hrává často koncertně, je to inspirující a zdravá hudba. Na koncertu zazní také skladba Zdenka Merty *Century Dance*, kompozice pro pět různých trubek a orchestr. Jednotlivé díly skladby reprezentují onen poeticky kruté ambivalentní věk (ve kterém většina z nás žila) – lyrický waltz a divočejší tango jsou dva výrazné evropské tance, boogie je předchůdce amerického rock'n'rollu a blues obsahuje archetypální vnitřní pocit, bez kterého by celá populární hudba dnes vypadala úplně jinak. Take five je pak vsuvkou, podivuhodným artovým jazzem, který je sám o sobě crossoverem. Skladbu nazkouší s orchestrem MdB Ondřej Jurček, první trumpetista ve Filharmonii Brno, který patří k absolutní české špičce. Máme se na co těšit!

Značná část koncertu pak bude patřit slavnému americkému muzikálu A. Laurentse, L. Bernsteina a S. Sondheima *West Side Story*, který se hrál na scéně MdB se značným ohlaselem mnoho let (premiéra 1996 v režii Stanislava Moši) a má za sebou 650 úspěšných repríz po celé Evropě. Posláním koncertního představení *Jazz Side Story* v režii Petra Gazdika je vzdát hold velkému dílu prostřednictvím výtečné hudební úpravy mimořádného aranžéra Igora Vavrdy (vokální úprava Karel Škarka), tance (choreografie P. Macháčeková) a filmových projekcí (D. Černák a P. Hloušek). Toto vše vytváří pro diváka a posluchače komplexní podívanou neobvyklé umělecké síly a hodnoty. Bernsteinovo dvacáté století nakoukne i k nám, do nového milénia. Soubor MdB s několika hosty je ve výborné formě a kromě toho – ten příběh a ta muzika!

Režie: Petr Gazdik

Dirigent: Dan Kalousek

Eric Idle, John Du Prez:
MONTY PYTHON'S SPAMALOT

Kdopak by neznal legendárního bojovníka krále Artuše? A bájný hrad Camelot, kde se shromáždili rytíři kulatého stolu, aby spojili rozdrobenou Británii a bojovali proti nepřítelům a nakonec spolu vyrazili hledat Svatý Grál? Všichni tuto pověst známe. Jenže možná to ve skutečnosti bylo trochu jinak...

Komediální skupina Monty Python vznikla v jedné indické restauraci v londýnském Hampsteadu v květnu 1969, kdy se pět Britů a jeden Američan rozhodli, že spojí své síly a vytvoří komediální seriál pro BBC. Tak vznikl *Monty Pythonův létající cirkus* (*Monty Python's Flying Circus*), seriál plný skečů, absurdních situací a výstředního britského humoru; vysílal se čtyři sezóny v letech 1969–1974 a má celkem 45 dílů. Kromě živých show se poté „Pythoni“ vrhli mimo jiné na celovečerní filmy, mezi nejznámější patří *Smysl života* (*The Meaning of Life*, 1983), *Život Briana* (*Monty Python's Life of Brian*, 1979) a právě *Monty Python a Svatý Grál* (*Monty Python and the Holy Grail*, 1974).

Muzikál *Monty Python's Spamalot*, který vznikl podle scénáře posledně jmenovaného, přetavil do divadelní podoby jeden ze členů slavné recesistické skupiny Eric Idle spolu s hudebním skladatelem Johnem Du Prezem. Slavná broadwayská premiéra se uskutečnila v březnu 2005 a dílo přineslo svým autorům tři Ceny Tony – včetně té hlavní za nejlepší muzikál sezóny 2004/2005. Muzikál, kde žádný nápad není dost bláznivý a který je nabitý absurdním britským humorem, bude pravým bombórkem nejen pro milovníky Monty Pythona, ale pobaví všechny, kteří se rádi smějí.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: Petr Štěpán nebo Lukáš Vlček, Daniel Rymek nebo Marco Salvadori, Ondřej Studénka nebo Dušan Vítáček, Lukáš Janota nebo Aleš Slanina, Jan Brožek nebo Ondřej Haláček, Jonáš Florián nebo Jiří Ressler, Hana Holíšová nebo Andrea Zelová a další.

POZVÁNKA NA

Kulatý stůl

Jelikož smyslem pořádání festivalu Dokořán pro hudební divadlo není jen přivést do Brna představení, která vás budou bavit, těšit a dojímat, ale i umožnit vzájemnou konfrontaci a dialog v okruhu těch, kteří se zabývají hudebním divadlem, máme za dobré vytvořit pro takový dialog patřičné podmínky. Proto celý festival uzavře debata u Kulatého stolu, kde se nejdřív zpravodajové z řad předních odborníků na hudební divadlo po jednotlivých dnech zamyslí nad festivalovými představeními – a poté bude následovat obecnější debata o podobách současného hudebního divadla. Debata by ovšem měla být otevřená, jak se s oblibou píše, veřejnosti „laické i odborné“, nemělo by jít pouze o teoretizování, ale i o prostor pro rozpravu o osobních diváckých zážitcích.

Zpravodaji jednotlivých dnů budou Radmila Hrdinová (stálá recenzentka deníku Právo, specialista na hudební divadlo), Lenka Šaldová (kurátorka divadelních sbírek Národního muzea, ředitelka festivalu Opera), Josef Herman (šéfredaktor Divadelních novin, předseda Jednoty hudebního divadla), Vítězslav Sladký (šéfredaktor webu www.musical-opereta.cz) a Peter Stoličný (nezávislý recenzent, zkušený hudebnídivadelní praktik i teoretik). A kdy a kde Kulatý stůl proběhne? **14. června v 10 hodin** dopoledne v klubu Městského divadla Brno.

Jan Šotkovský

RODINNÉ STŘÍBRO

Zuzana ČTVERÁČKOVÁ

Posledních pár let se jako překladatelka některých inscenací našeho divadla etablovala Zuzana Čtveráčková. Její jméno můžete najít pod tituly jako je muzikál *Pískání po větru, TITANIC, Děsnej pátek, Představ si..., Chaplin* či *Horečka sobotní noci*. Zatímco na těchto titulech spolupracovala s Petrem Gazdíkem nebo Stanislavem Mošou, sama je podepsaná i pod nejnovějším překladem Molièrova *Lakomce* a muzikálové parodie *Spamalot*. Je třeba říci, že její dívčí příjmení je Mošová. Každému je samozřejmě ihned jasné, že jde o člověka, který bude mít k divadlu jako takovému, potažmo k Městskému divadlu Brno, velmi blízko. A do popředí by mohla přijít i otázka, proč se divadlu nevěnuje od dětských let jako herečka, zpěvačka, choreografka či výtvarnice. Ale její cesta k prknům, která znamenají svět, nebyla nijak přímá a projektuje se pouze v práci s mluveným slovem.

Zuzi, ty se dostáváš do divadla velkou oklikou. Jaká ta cesta byla?

To máš pravdu, byla to docela velká oklika. Vyrůstala jsem v rodině divadelního režiséra, autora divadelních her a posléze také ředitele MdB. Díky tatínkovi jsem měla svět divadla neustále kolem sebe. Vždycky jsem milovala hlavně muzikál, ale byla jsem strašně stydlivá. Takže jsem nikdy nepřemýšlela, že bych mohla v divadle třeba hrát. Mé, řekněme, „postižení“ se projevovalo tak, že na dotaz, co poslouchám za hudební skupinu, jsem nebyla schopná pořádně odpovědět, protože jsem měla ty svoje muzikály – *Sny svatojánských nocí, Bastarda*, potom *Bídničky, Kočky...* a pak i Bernsteinovu *Mši...* to všechno jsem přezpívala na potkání, ale nějaké klasické dětské hudební skupiny jsem neposlouchala vůbec. Moje cesta k divadlu vedla nakonec přes cizí jazyky.

Můžeš nám říct, kterými školami jsi prošla?

Tak to tu budeme dlouho. (*smích*) Začínala jsem česko-francouzským studiem na Gymnáziu Matyáše Lercha, potom Management cestovního ruchu v Hradci Králové se zaměřením na anglicky a francouzsky mluvící země a dál česko-francouzský studijní obor zpátky v Brně na Ekonomicko-správní fakultě MU a ještě Právnická fakulta MU. A pak rok jako právnická a hodně let na mateřské.

Jak se absolventka ekonomické a právnické fakulty dostane k práci s jazykem? To má jistě svá pravidla a nejspíše hodně přísná.

Práce s jazykem a textem je právě to, co všechny ty moje školy propojuje. A s výjimkou práv se podstatná část těch studií odehrávala v cizích jazycích. Na škole jsem se naučila, že každý text má svou vnitřní strukturu, své zákonitosti, které je potřeba vnímat a respektovat. Celé je to o jakémsi vnitřním rytmu. Každá píseň má taky svůj vnitřní řád, své místo v rámci hry, slova, která lze a která nelze vynechat, určitou energii, která musí zůstat zachována. Celé je to o rytmu. Přístupů k překladu a k překladu písní je pak více. Někdo se snaží sledovat spíše slovní linku, pro mě je důležité přenést emoci. Samozřejmě, při plném respektování hudební stránky a v maximální možné míře autorova rukopisu. Nejlepší možný překlad pak je, když si divák ani neuvedomí, že jde o překlad.

*Ale tvůj první překlad pro toto divadlo se datuje spíše do studentských let. Před pár lety se zhostila úkolu překladatelky komedie Georgese Feydeaua *Manželství na druhou aneb Barillonova svatba*.*

Tak to už je velmi dávno! Tátovi se tato hra líbila, a protože byla ve francouzštině, kterou jsem studovala, tak mi ji zkusil dát přeložit. Velký kus práce tenkrát udělal pan dramaturg Jiří Záviš, který ten můj překlad upravil.

Potom ta dlouhá odbočka ke studium a k dětem, aby ses nakonec znovu vrátila k divadlu v podobě práce s jazykem. Co bylo první v této „novodobé historii“?

Jazyková spolupráce na muzikálu *Vrabčák a anděl*, kde jsou písně ponechány v originále (angličtina, francouzština, němčina). Tohle je zrovna má „trojkombinace“, a tak jsem pomáhala herečkám s výslovností. To mě nesmírně bavilo. Všechny holky udělaly obrovský kus práce. Bez ohledu na vstupní znalost toho kterého jazyka, výsledek je prakticky dokonalý. A já jim to věřím. Já bych se písničku třeba v korejštině asi taky naučit neuměla. (*smích*)

Je pravda, že tohle se odehrává trochu „za stěnou“. Nicméně jako překladatelka jsi už podepsána pod muzikálem TITANIC. Jaká to byla práce?

Já jsem vždycky říkala „spolupřekladatelka“, abych si nepřipisovala kredit za celou práci. Ale

spíš to lidi mate. *TITANIC* byl náš opravdu první společný překlad s tátou. Neznala jsem spoustu hudebních zákonitostí a tatínek například absolutně trvá na respektování pravidel pro umístění přízvuchných a nepřízvuchných slabik v písních. Takže pokud jsem se spletla, nemilosrdně mi to přepsal. (*smích*)

Protože jsi spolupracovala na překladech nejen se svým tátou, ale také s Petrem Gazdíkem, zkus mi říct, jaké jsou mezi nimi rozdíly?

Oba si sami překládají mluvené slovo, protože jako současně režiséři mají přesnou představu o situacích. Na písních pak pracujeme společně. S Petrem každý na svých, s tátou to děláme více méně souběžně, ale já se snažím být trochu rychlejší...

A proč?

Protože má spoustu práce. (*smích*) Některé písně chce dělat výslovně sám, ale jinak si často nechá můj překlad s tím, že ho případně upraví podle toho, jak se mu to líbí nebo hodí pro konkrétní píseň a situaci. Ale přirozeně máme hodně „společnou ruku“, používáme stejná slovní spojení a já sama ve výsledku často nevím, které slovo jsem napsala já a které táta. Ale ono je to vlastně jedno. Důležitý je výsledek.

A co spolupráce s Petrem Gazdíkem?

Moje první práce s Peťou byla na muzikálu *Pískání po větru*, kde mám hned úvodní gospel. To bylo ještě před *TITANICEM*. Přeložila jsem písničku a poslala ji Peťovi. A potom dlouho nic a pak mě pozval na kafe... a vlastně poprvé mě uvedl do problematiky těch „přízvuků a nepřízvuků“. A pak jsem tu stejnou písničku prepisovala další dva týdny. (*smích*) Peť a je nesmírně srdečný a přející a já jsem mu hrozně vděčná za to, že mě taky přibral. Díky němu jsem se mohla spolupodílet na dalších nádherných kouscích a také blíže sledovat pro změnu jeho způsob práce.

Jaký muzikál tě bavil nejvíc?

To se takhle nedá říct. Musíš se zamilovat do každé věci, kterou děláš. Vzít to jako své miminko, brečet s ním, smát se s ním... Vždycky to bude ta aktuální věc, co překládám. Ale svým způsobem výjimečný pro mě bude asi vždycky *Spamalot*... **K tomu se ještě dostaneme, ale já bych se ráda zastavila u překladu Molièrova *Lakomce*. Tento autor se už tolikrát překládal, že by mě zajímalo, jestli jsi z toho měla trému? Četla jsi vlastně jiné překlady *Lakomce*?**

Jiné překlady jsem nečetla, protože si myslím, že další překlady člověka velmi ovlivní. Takže jsem si půjčila francouzský originál, přečetla jsem si to a v pohodě jsem tomu rozuměla. Ale když jsem začala překládat, tak jsem znejistěla. Potřebovala jsem si ujasnit tu správnou úroveň řeči, ve které to má probíhat. Konkrétně u *Lakomce* jsem prvních třicet stran psala dvojmo. V archaické i ultramoderní češtině. A pořád jsem váhala. Tak jsem se zeptala táty, který to režíroval, jestli to má být moderní nebo historické pojetí? A on mi řekl, abych překládala tak, jak to cítím. Čímž mi velmi pomohl! (*smích*) Naštěstí potom dodal, že starší překlady už máme. Vybrala jsem si nakonec zlatou střední cestu. Ultramoderní čeština by totiž měla za důsledek, že by herci většinu hry mlčeli. Dnes už nemáme takové vztahy, jako za časů Molièra. Takovou míru poslušnosti a úcty dětí vůči rodičům. Výsledkem je tedy civilní jazyk nastavený tak, aby se současně ze hry nic neztratilo. Ten správný rozměr ale dostává každý překlad až v rukou režiséra a herců. A Bolek Polívka jako Harpagon je jedinečný. Díky němu a všem ostatním, kteří jsou mu skvělými partnery, má inscenace obrovský náboj. A každá repríza je jiná. (*smích*)

Protože úzce spolupracuješ s režiséry, přizpůsobuješ už překlad té výsledné vizuální podobě díla?

Musím se hodně spolehnout na intuici. I z toho důvodu, že překlad dělám často v okamžiku, kdy se režisér ještě plně věnuje jiné inscenaci. Překlady v optimálním případě vznikají s velkým předstihem. Čím konkrétnější představu ale mám, tím lépe můžu překlad cílit.

A nyní aktuální hit *Hudební scény – muzikál Monty Python's Spamalot*. Překládat tuto typicky britskou záležitost se všemi záłudnostmi jazyka a humoru v něm obsaženém je dosti odvážný čin!

Spíš drzost. (*smích*) Ten humor je hrozně specifický tím, jak je provázaný s vizuální stránkou věci. Ale nakonec, je to překlad jako každý jiný, je třeba se vcítit a respektovat autora. Já jsem měla to štěstí, že jsem *Spamalot* viděla v Londýně v roce 2006. Při práci jsem pak hodně poslouchala rozhovory s autorem Ericem Idlem – proč *Spamalot* vznikl, s čím se potýkali při realizaci, co je osou příběhu. Je to můj první samostatný muzikál, takže jsem nově řešila i mluvené slovo.

S tatínkem a dcerami

A ten jejich humor je mi strašně blízký. Nekořektní, praštěný, ale rozhodně ne obhroublý. Snažila jsem se hlavně nikde nepřehlédnout nějaký skrytý význam slova nebo historicko-kulturní aspekt a případně upravit některá hudební čísla tak, aby respektovala princip původního představení a současně byla logická a stejně aktuální i pro naše diváky. Dost mě například trápila místa bez pointy, typická pro Monty Pythony. A jinde to byl zase jazykový oříšek, aby se konečně přítomná pointa neztratila v překladu... (*smích*) Stanko Slovák, který *Spamalot* režíroval a který ho taky miluje, ale nikdy nezapochoyboval, že to zvládnou, a to bylo nesmírně povzbuzující. A důležitá byla taky naše spolupráce s dramaturgem inscenace a současně zaníceným pythonistou, Mirkem Ondrou.

Jaký byl nápad pro překlad ikonické písně „Always look on the bright side of life“?

„Zpívej se mnou a máš chvíli klid, zpívej se mnou a líp můžeš se mít“, to je třetí verze této písničky. (*smích*) Ty předchází si už moc nepamatuji. Když jsme se s Mirkem Ondrou viděli poprvé, bylo vidět, že ho něco trápí, a nakonec

mi k téhle písničce řekl: „Dobrý... ale chce to hit!“ Aha, a jak se píše hit? Včelka Mája, Zelená je tráva... Postupně jsem naznala, že to asi musí být hlavně jednoduché, až prosté. Proběhl druhý neúspěšný pokus, a pak to prostě přišlo a Mirkovi se úplně rozzářily oči. Tak tak „prosté“ to je... (*smích*)

Jak funguje překladatelka s dvěma malými dětmi? Kdy překládá?

Já jsem typická sova, která by žila v noci a spala celé dopoledne, což ale při obvyklém rodinném provozu poněkud nejde. Takže usínám tak v deset večer, po půlnoci mě probudí náš pes, že chce ven, já si sednu ke stolu a pracuju. A pak zase spím tak od čtyř do sedmi. Někdy víc, někdy méně, někdy vůbec a určitě ne každou noc. Ale na práci potřebuji klid, téměř absolutní, což ve dne jednoduše nemám. Ale stejně, ty nejlepší nápady často přicházejí zcela samovolně, často ve sprše nebo při řízení auta.

Jsou děti inspirací pro překladatelku?

Holčičky jsou nejlepší možnou inspirací. Jsou to malé, dokonalé a občas dost tvrdohlavé cácorčky. No, malé – v létě budou mít 5 a půl a 9 let. Ve vztahu k divadlu jsou tím nejlepším filtrem. Pokud je něco baví, sedí jako přibitě a ani nedýchají. Jakmile je to nebaví, okamžitě ztrácí pozornost. Takže přesně poznám, kde je v písničce hluché místo a naopak. *Spamalot* je jejich oblíbený kousek. Ale také *Děsnej pátek*, *Mary Poppins*, *TITANIC*, *Flashdance* i *Duch*... Není toho moc, co neviděly.

Takže se opakuje tvoje divadelní výchova?

Vlastně asi ano. Do divadla s oběma chodíme přibližně od 2 a půl let a rozhodně ne jen na pohádky. Muzikál milují taky tak nějak přirozeně. A obě chtějí být herečkami. Také jsou obě nesmírně pohybově nadané, na rozdíl ode mě. (*smích*) To naštěstí podědily po svém tatínkovi. Mě ta jejich hudební a taneční fantazie a absolutní svoboda vyjádření úplně fascinuje. Já jsem tohle nikdy neuměla. Ale starší dcera aktuálně koketuje i s myšlenkou být zpěvačka nebo youtuberka, tak uvidíme. (*smích*)

Čeká tě nějaká další divadelní lahůdka?

S tátou spolu budeme dělat muzikál *RENT* a příští rok mě se Stankem Slovákem čeká další nádherný muzikál *Grand Hotel*.

Text: Helena Brzobohatá,
foto: Tino Kratochvíl

Pavel KUNERT

30. ledna 1930 –
6. května 2018

**Městské divadlo Brno s hlubokým zármu-
tkem oznamuje, že dne 6. května ve věku 88 let
zemřel herec, vzácný a milý kolega, pan Pavel
Kunert.**

Narodil se 30. ledna 1930 v Litomyšli. Během dospívání prošel opravdovou školou života: učil se tkalcem, knihkupcem, pracoval na všelijakých úřadech, vposled studoval na obchodní škole, ze které v devatenácti letech zběhl k profesionálnímu divadlu, aby se stal hercem. První angažmá získal v Krajském oblastním divadle v Hradci Králové (1949–1956), poté hrál v Krajském oblastním divadle v Trutnově (1956–1958). Od počátku sezóny 1958/1959 se dostal do Brna a tomuto městu zůstal věrný až do své smrti. Po pětiletém působení v Divadle Julia Fučíka (1958–1963), které provozovalo divadelní sál na Výstavišti, přestoupil do Divadla bratří Mrštůků (od roku 1993 nesoucího název Městské divadlo Brno), zakotvil v něm natrvalo a svým osobnostním herectvím, herectvím impulzivním, plným emocionální síly, herectvím vyznačujícím se uměním výrazné zkratky byl bezmála půlstoletí jedinečnou součástí a oporou tohoto souboru. V roce 2010 odešel na odpočinek.

Divadelní život přinesl Pavlu Kunertovi více než dvě stě rolí, dramatických i komických. Nebyly to vždy velké či hlavní postavy, ale jakékoliv herecké úlohy dokázal plnit na neobyčejné úrovni; měl úžasný dar ozvláštnit i docela epizodické figury. Vedle divadla uplatnil Pavel Kunert své herectví ve více než čtyřiceti televizních inscenacích či televizních filmech. Působil rovněž v rozhlasu i dabingu.

Vždy obětavý, příkladně pečlivý Pavel Kunert, herec pudového instinktu i přemýšlivé rozvahy celý svůj divadelní život stvrzoval vlastní význání: „Ano, jsem šleně rád hercem.“

Lakomec, režie: Stanislav Moša

Malá vzpomínka na Ivana, starého vodníka

S odchodem pana Kunerta do „věčných jevišť“, jsem si s jistým povzdechem uvědomil, že je tomu už třicet roků, co jsem se postavil na prkna profidivadla – a to právě v Divadle bratří Mrštůků v Jiráskově *Lucerně* jako Mlynář. Zařídil to tak osud a hlavně Standa Moša, že jsem v roce 1988 mohl hrát vedle tak velkých herečů. Děkuji. Řada z nich už odešla - obě mladé kněžny, dvořan, obě mlynářovy báby, sekerník Braha, sluha Žán, mladý vodník Michal, muzikant Seiko a teď i vodník Ivan. Když jsem o tom tak přemýšlel, vyvstal mi obraz a s ním i zážitek ze zkušebny divadla, kdy pan Pavel Kunert, coby starý vodník (tenkrát osmapadesátiletý) zkoušel slavný monolog „...prý od lidí, to suma moudrosti!“ Užasle jsem ho sledoval při práci a zejména a nejvíce ocenil, jak když se dostával do textového vakua, dokázal prsty lusknout na nápovědu, aby mu „hodila“, aniž by nějak vypadl z rytmu Jiráskovy vázané mluvy. Tuto dovednost jsem si dovilil osvojit si a vždy s každým mým lusknutím (a že jich přibývá) si na Vás pane Kunerte vzpomenu. Díky, bylo mi ctí! Igor Bareš

Koločava, režie: Stanislav Moša

Mistr a Markétka, režie: Zdeněk Černín

Becket aneb čest boží, režie: Janez Starina

Tři sestry, režie: Stanislav Moša

Čikáni jdou do nebe, režie: Petr Kracík

VÝSTAVA

Brno 1918 – 2018

Na nádvoří Městského divadla Brno bude od června instalována výstava připomínající sté výročí vzniku Československé republiky. Prostřednictvím bannerů s dobovými fotografiemi a historickými texty si budou moci návštěvníci nádvoří připomenout nejdůležitější události dramatického století, které ovlivnily podobu města, nejčastěji spojené s „osmičkovými“ výročími – říjen 1918, události související s Mnichovskou dohodou, okupace Československa, osvobození, vítězný únor 1948 a následná léta stalinismu, srpen 1968, „zamrzlá“ léta normalizace i listopad 1989.

JEDEN DEN MDB S...

TAJEMNICÍ

Tajemnice divadla. Když někde uvádím své povolání, vždy se mi vybaví lehce zprofanovaná funkce z minulého režimu a zastydím se. Řeknu si, stejně tady paní doktorka netuší, co dělám... No a to neví, kromě kolegů, vlastně nikdo. A leckdy i kolegové mají zkreslené představy.

Mnozí zaměstnanci divadla si myslí, že název tajemnice je od slova tajit a tajemnice jim schválně tají, co se bude hrát za čtvrt roku, kdo bude v té či oné inscenaci obsazen, kam se pojedou na zájezd a kdy už konečně začnou prázdniny. Jenže, ona to neví! O těchto důležitých záležitostech rozhoduje spousta lidí a aspektů, které se poměrně často mění a jsou ovlivněny mnoha jednáními a rozhodnutími. A upřímně, první a poslední slovo má ten nejzodpovědnější, tedy ředitel divadla.

Prostě informace platí až ve chvíli, kdy je takzvaně na fermanu. A jsme u tohoto magického slova. Co že to vlastně je? Ferman je takový přísný divadelní „rozvrh hodin“ a každému nováčkovi je vždy připomenuto, že MUSÍ sledovat ferman. Pokud by jej nesledoval a něco, nedejbože představení, promeškal, je to jen a pouze jeho chyba a následky jsou nedozírné. Nutno podotknout, že u nás v divadle to všichni ví a dodržují! Na nástěnkách s názvem ferman najdou zaměstnanci prostě vše, co potřebují ke své práci vědět.

Pracovní život tajemnice divadla se odvíjí v pravidelných cyklech – měsíčním, týdenním a denním. Což znamená sestavení měsíčního plánu jednotlivých představení, týdenního fermanu, na kterém je vypsán předběžný plán zkoušek

pro následující týden, a denního fermanu, který upřesňuje každou zkoušku, korepetici, nástup na představení či například školení bezpečnosti práce. Denní ferman se vytváří dopoledne a taková tajemnice je často v myšlenkách o 24 hodin před vámi. Neptejte se jí, co se zkouší dneska, ona ví perfektně, co se děje zítra! Stává se často, že i v osobním životě je o den napřed...

Jednou z pracovních povinností tajemnice souboru je také zajistit, aby nikdo nechyběl na zkouškách a hlavně na představeních. Zní to jednoduše, ale při velkém počtu externích spolupracovníků, alternacích a obsazení třeba čtyřiceti postav v jednom muzikálu je o stres postaráno. Zvláště stane-li se něco mimořádného, třeba úraz... V našem divadle jsou tajemnice tři, pro soubor muzikálový, zpěvoherní a činoherní, a většinou se nenudí ani jedna. Musí být v divadle či na telefonu i večer před představením či o víkendech, pro případ, že by bylo potřeba řešit nějakou nenadálou situaci...

Tajemnice se stará nejen o „svůj“ umělecký soubor, ale je také asistentkou uměleckého šéfa a plní funkci spojky mezi ním a herci, tanečníky, dirigenty, choreografy, výtvarníky, inspicenty, korepetitory atd.

Důležitým spolupracovníkem tajemnice bývá asistent režie, který jí předává podklady k vytvoření denního či týdenního fermanu a sděluje požadavky vzniklé při zkouškách. Informace na fermanu se zveřejní v poledne, ovšem často se stane, že se v průběhu večerního zkoušení změní třeba místo či čas zkoušky na druhý den, a pak musí tajemnice se stále nabitým telefonem informovat kolegy, kterých se změna týká.

Tajemnice dále vytváří rozpis obsazení pro jednotlivá představení, nejprve podle závazků herců na druhé scéně či na zájezdě a poté dle domluvy s jednotlivými účinkujícími. O tomto rozpisu alternací informuje garderobu, aby připravila kostýmy, vlásenkárnu kvůli přípravě paruk, hledištní služby pro zveřejnění ve foyeru, zvukaře kvůli portům, inspicenta a PR oddělení.

Divadelní tajemnice dělá prostě vše pro to, aby zkoušky a představení proběhly bez problémů a vše fungovalo tak, jak má. Na tuto pozici není potřeba žádného speciálního vzdělání, tajemnice musí mít prostě ráda divadlo a hlavně herce.

*Text: Sylva Smutná,
foto: Tino Kratochvil*

V pátek 18. května si brněnský tým vychutnal zasloužený potlesk unešených slovinských diváků v Národním divadle v Mariboru. Režisér Stanislav Moša připravil se zdejšími operními a baletními soubory muzikál *TITANIC*, ve spolupráci s kostýmní návrhářkou Andreou Kučerovou, dirigentem Danem Kalouskem, scénografem Christophem Weyersem, choreografkou Anetou Majerovou a Davidem Kachlřem a Petrem Gazdíkem, kteří se postarali o světla a zvuk. Blahopřejeme k vydařené premiéře a vyprodaným reprízám!

PREMIÉRA

TITANIC

foto: Miroslav Homola

Také letošní předjaří a jaro byly ve znamení rozličných kulturních přehledů uplynulého roku a rovněž závěr sezóny bývá vhodnou příležitostí k jistému rekapitulujícímu ohlédnutí. V oblasti profesionální Thálie šlo mj. o několik tradičních anket. Připomeňme si tedy v sumarizující stručnosti, jak si z hlediska některých celostátních bilancí (ať už speciální teatrologické, návštěvnickou oblibu odrážející nebo festivalové) v těchto širších souvislostech vedly právě obě scény tří-souborového Městského divadla Brno (MdB). Nejpohotovější bývá hned lednové, letos jubilejní 25. hodnocení čtrnáctideníku **Divadelní noviny** (DN), soustavně otiskujícího rovněž žánrově seskupovaný „hvězdičkový“ Kritický žebříček vybraných premiér ze všech profesionálních divadel ČR. Přispělo sem 86 účastníků, hlavně recenzenti, publicisté a teatrologové – drtivou většinou z Prahy, ale také šest z Brna. Měli k dispozici pouze jediný tip, mohli jej ovšem doprovodit stručnou zdůvodňující charakteristikou. Kritériem pro ocenění „Inscenace roku 2017“ byl její široce pojímaný český původ. MdB se tu prosadilo dvěma inscenacemi. U amerického muzi-

kálu Thomase Meehana a Christophera Curtise *Chaplin*, ve vlastním překladu i úpravě, nastudovaného ředitelem Stanislavem Mošou, čteme následující pochvalná slova: „Životopisných muzikálů je celá řada. Brňané ovšem přivezli novinku, která byla uvedena na Broadwayi teprve před pěti lety a na evropské scéně se ještě nestačila okoukat. Díky strhující režii a výborným představitelům Chaplina ve všech etapách jeho života vznikla špičková inscenace plná lidskosti,

humoru a báječných hereckých výkonů.“ S příznivým ohlasem potkal se také mimořádně obtížný repertoárový titul *Žitkovské bohyně* (*krev je krev*) od prozaičky Kateřiny Tučkové a režiséra-dramatizátora Dodo Gombára: „Adaptátor mnohovrstevnaté předlohy, kombinující dokumentární faktografii s fikcí, mechanicky nepřevzal svou starší zlínskou variantu, nýbrž vytvořil textovou i jevištní podobu novou. Více než tříhodinová, syžetově sevřenější verze tragickou postavu etnografky Dory zdvojuje a počít ostatních (obsazených téměř jen herečkami) redukuje. Staví na nelineárním, časové i místní roviny prolínajícím ději s prostupným světem živých i mrtvých; drásavě expresivními, magickými, až psychedelickými výjevy s konotacemi přetavuje složitý propletenec generačních vztahů do sofistikovaného, divácky náročného rébusu.“

Ještě letos v lednu slavilo MdB úspěch v rámci účasti na 18. ročníku **GRAND Festivalu smíchu ve Východočeském divadle Pardubice**. Navázalo na své tamní sukcesy z minulých let, jimiž byly např. inscenace Hany Burešové *Kamenný host aneb Prostopášník* (2004) a *Škola základ života* (2011) nebo Petra Gazdíka *Jméno* (2016). Tentokrát s komedií René Levínské *Dotkni se vesmíru a pokračuj* zopakovalo „hatrick“ před dvěma roky a již podruhé si odvezlo tři ceny: Hana Burešová za nejlepší režii (udělenou tu vůbec poprvé), soubor Cenu odborné poroty a zásluhou Petra Štěpána v postavě vědce Bohumila Plánovského navíc Cenu za nejlepší mužský herecký výkon. Dodejme, že sochu pro Genia smíchu 2018 zde převzal pravidelný spolupracovník MdB Boleslav Polívka.

MdB se opět mimořádně dařilo ve sféře internetového ohlasu, a to ve 14. ročníku ankety portálu

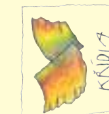
i-divadlo.cz. Odlišně ode všech ostatních hodnocení tu nehlasují jen odborníci, nýbrž blíže nespecifikovaná veřejnost z celé republiky. Jde tedy o popularitu nejspíše u mladého obecnstva, přičemž organizátoři ujistí o spolehlivém

zabezpečení regulérnosti proti rozličným pokusům o podvod. MdB (dřívější osminásobný vítěz) se nyní stalo druhým fanoušky nejoblíbenějším divadlem roku 2017 (za pražským Divadlem v Dlouhé), když až další místa zaujaly scény hlavního města s návštěvnickým potenciálem daleko početnějším. V šesti „pozitivních“ kategoriích (je tu totiž i oddíl „Propadák roku“) nacházíme na desítkách přiček jména spojená s více brněnskými ansámby, a to i na těch „medailových“. Kolonku „Nejlepší inscenace“ vede MdB s původním muzikálem autorského triumvirátu herce Petra Štěpána, dramaturga Jana Šotkovského a režiséra Stanislava Slováka *Bítls*, porůznu následovaným řádkou titulů z Lidické ulice – *Žitkovskými bohyněmi*, *Chaplinem*, *Dotkni se vesmíru a pokračuj* nebo *O myších a lidech*. Mezi tuctem výslovně jmenovaných brněnských hereček zabodovaly na čtvrté pozici Svelta Janotová a coby Dora Idesová v *Žitkovských bohyních*. V pánské kategorii zaujal dvanáctou linku Daniel Rymeš v roli Chaplina; za ním se v první třicítce postupně řadí (většinou za postavy z vítězných *Bítls*) souborův kolegové Dušan Vitázek, Aleš Slanina, Petr Štěpán a Jiří Mach.

Výroční **Ceny Thálie** ve čtyřech soutěžních kategoriích (doprovázených ještě jinými oceněními) s předstihem ohlašuje a prostřednictvím výběrových komisí dvoustupňovým řízením vybírá Herecká asociace. Jubilejní 25. ročník této divadelníky oblíbené profesní akce měl jako obvykle dostatečnou publicitu – včetně přímého slavnostního televizního přenosu ze „zlaté kapličky“ 24. března t. r., poprvé moderovaného Václavem Moravcem. Do tzv. širších nominací byla zařazena Viktorie Matušová coby Ellie Blakeová z americké „magické muzikálové komedie“ *Děsnej pátek* (režie a spolupřekladatelská úprava Petr Gazdík), do užších nominací pak – včetně účasti na oficiálním ceremonálu – pronikl Daniel Rymeš coby Chaplin; porotní hodnocení jeho kreace zveřejnilo květnové číslo revue *Dokořán*.

V odborných kruzích si během let získaly prestižní postavení nejrepresentativnější 26. **Ceny divadelní kritiky** (CDK), donedávna známé jakožto velmi

René Levínský / *Dotkni se vesmíru a pokračuj*
Tom Kitt, Brian Yorkey, Bridget Carpenter / *Děsnej pátek*
Roland Schimmelpfening / *Žena z drníštska*
Jeffrey Lane, David Yazbek, Pedro Almodóvar / *Ženy na pokraji nervového zhroutění*
Robert Stigwood, Bill Oakes, Ryan Murphy / *The Bee Gees / Herečka sobotní noci*
Arthur Miller / *Čarodějky ze Salem*
Shuki Levy, David Goldsmith, Glenn Berenbém / *Předstáv si...*
Molière / *Lakomec*

Eric Idle, John Du Prez / *Monty Python's Spamalot*
Vítězslav Nezval / *Tři mušketýři*

Nejvíraznější tvůrčí počin
(dramaturgie, scéna, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, vlásenky, plášt, program atp.)

FESTIVAL **DOKOŘÁN**

PRO HUDEBNÍ DIVADLO 2018

9. – 13. června 2018

VI. mezinárodní festival hudebního divadla

*průřez tím nejzajímavějším, co se odehrává
v oblasti hudebního divadla na českých i zahraničních jevištích,
s bohatou nabídkou doprovodných koncertů*

9. 6. 14:00 / Hudební scéna | **DĚSNEJ PÁTEK** | Městské divadlo Brno
před představením proběhne slavnostní předání Cen magazínu Musical-opereta za rok 2017

19:00 / Činoherní scéna | **KISS ME, KATE** | Východočeské divadlo Pardubice

22:00 / Dvorana MdB - Pod vínem | **KABINET** | koncert - vstup volný

10. 6. 15:00 a 17:30 / Divadlo Radost | **ZHAVRANĚLÍ** | Bratislavské bábkové divadlo (Slovensko)

19:00 / Činoherní scéna | **RENT** | Městské divadlo Ljubljana (Slovensko)

22:00 / Dvorana MdB - Pod vínem | **ZDENEK MERTA U KLAVÍRU** | koncert - vstup volný

11. 6. 17:00 / Hudební scéna | **PŘEDSTAV SI...** | Městské divadlo Brno

20:00 / Činoherní scéna | **TAJNÝ DENÍK ADRIANA MOLEA VE VĚKU 13 a 3/4** | Divadlo v Dlouhé Praha

22:00 / Dvorana MdB - Pod vínem | **GOLDEN DELICIOUS** | koncert - vstup volný

19:00 / Činoherní scéna | **SWEENEY TODD –
DÁBELSKÝ LAZEBNÍK Z FLEET STREET** | Divadlo J. K. Tyla Plzeň

22:00 / Dvorana MdB - Pod vínem | **DUŠAN VITÁZEK & BAND** | koncert - vstup volný

13. 6. 17:00 / Hudební scéna | **V RYTMU SWINGU BUŠÍ SRDCE MÉ** | Národní divadlo Praha

20:00 / Činoherní scéna | **BÁTHORYČKA** | Těšínské divadlo Český Těšín

14. 6. 10:00 / Divadelní klub | **OTEVŘENÁ DISKUZE U KULATÉHO STOLU**

respektované Ceny Alfréda Radoka, ze „soutěžních“ divadelních vavříků udělovaných v ČR nejstarší (během jejich trvání se vystřídal šestnáct resortních ministrů!). Celou akci v osvědčeném „radokovském“ modelu organizuje nyní revue Svět a divadlo (SaD), která podrobné výsledky publikovala ve svém letošním 1. čísle. Vyhlášení a předávání cen se konalo 18. března 2018 v pražském Paláci Akropolis. Neanonymní ankety SAD se zúčastnil standardní počet 80 systematicky přísících kritiků (včetně několika málo jihomoravských), výrazně limitovaných skutečností, že mnozí oslovení sledují převážně jen představení hlavního města, případně ještě tak ta festivalová. Na rozdíl od Cen Thálie, důsledně zaměřených na výkonné umělce, zahrnují CDK rozsáhlou škálu veškerých jevištních aktivit (konkrétně upozornily kupř. na 76 inscenací 42 divadel a 39 poprvé uvedených českých her), ve speciálním oddíle dokonce i těch zahraničních. Při tipování do osmi přesně vymezených kategorií mohl každý respondent udělit až tři rovnocenné hlasy a k resumé se bez jakýchkoli kuloárových jednání došlo jejich prostým součtem. Protože většina našich návštěvníků patrně nemá možnost SAD pravidelně sledovat, zalistujme tímto poměrně obsáhlým, odborně kompetentním zhodnocením zde. Alespoň enumerativně zjistíme, jak je v širokém kontextu reflektován právě umělecký přínos ansámbľů MdB. Nepřekvapuje, že se s úspěšnými jmény z předchozích pasáží tohoto přehledu znovu setkáváme i zde.

V hlavní kategorii „Nejlepší inscenace 2017“ se MdB prosadilo s třemi hlasy *Žitkovskými bohyněmi* a se dvěma *Chaplinem*. Mezi křecemi žen se na rozličných místech objevují Svetlana Janotová (zmíněná Dora Idesová v *Žitkovských bohyních*) a Alena Antalová jako právnička Božidara Plánovská z nastudování *Dotkni se vesmíru a pokračuj*. V kategorii „Mužský herecký výkon roku 2017“ na sebe upozornili Jakub Uličník v tragické postavě zemědělského nádeníka Lennieho v Gazdíkově pojetí dramatu Johna Steinbecka *O myších a lidech*, opět Daniel Rymeš v pohybově náročné roli Chaplina a také Petr Štěpán jako předseda MNV Homola z muzikálu *Bítls*. U kolonky „Divadlo roku“ preferovali MdB dva respondenti. V oddíle „Nejlepší poprvé uvedená česká hra roku 2017“ díky třem hlasům nezapadla na 6.–10. místě bláznivá retro komedie *Bítls*. Výrazné zastoupení má MdB i tentokrát v rubrice „Scénografie roku“. Zasloužili se o to Eva Jiřikovská výpravou k *Žitkovským bohyním*, hned dvakrát Andrea Kučerová, kostýmními návrhy k *Chaplinovi* a Slovákove režii broadwayského muzikálu *Ženy na pokraji nervového zhroucení* i pravidelně bodující Christoph Weyers, nyní scénou k *Chaplinovi*. V oddíle „Hudba roku 2017“ narazíme na jméno Davida Rottera (*Žitkovské bohyně*) a dvojici Karla Cóna a Miloše Štědrone, a to díky partitūře k původnímu muzikálu Milana Uhdeho *Viki kráčí za štěstím*, režírovanému Jurajem Nvotou. Dobrým povzbuzením do dalšího hereckého růstu může být ze souborů MdB Lucii Bergerové, Vojtěchu Blahutovi i Marcu Salvadorimu zasloužené vřazení mezi „Talenty roku“.

Snad z tohoto možná trochu suchopárného shrnutí především odborných anket celostátního významu s mnoha jmény, čísly a zkratkami vyplývá, mohlo se také v uplynulém roce Městské divadlo Brno pochlubit – vedle stabilní divácké přízně ve vyprodaných sálech, výhodných zahraničních hostování i tamních oboustranně prospěšných uměleckých kooperací – rovněž oficiálně deklarovanými úspěchy.

Text: Vít Závodský

V anketě Křídla platí pouze anketní lístky z revue Dokořán, žádné hlasy ze sociálních sítí nebudou započítány!

Jméno:

Adresa, (e-mail):

Anketní lístek

vhodně, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nepozdějí

30. 11. 2018

Městské divadlo Brno

Lidická 16, 602 00 Brno

komerční odd.: +420 533 316 360

e-mail: komecrn@mdb.cz

Kdo by neznal pojem „osudové osmičky českých dějin“? 1108, 1158, 1278, 1348, 1378, 1458, 1618, 1648, 1848, 1918, 1938, 1948, 1968... zkrátka koncentrace podstatných dějinných událostí do letopočtů, které mají na konci číslici osm, je v dějinách zemí koruny české skutečně nebyvalá. Sté výročí vzniku Československé republiky (a tudíž i sté výročí české demokratické státnosti), které v letošním roce slavíme, přímo vybízí k tomu, abychom si právě prostřednictvím „osmiček“ posvětili na české dějiny jako celek. Osvědčený autorský tým libretistů Stanislava Slováka, Jana Šotkovského a Petra Štěpána s hudebním skladatelem Karlem Cónem – tato sestava už pro Městské divadlo Brno připravila autorské tituly *Sněhurka a sedm trpaslíků*, *Baron Trenck*, *Mendel aneb Vzpouira hrášků* nebo *Brněnské kolo* – se o to pokusí v rekapitulačním lepoprelu (nebo, jak zní autorský podtitul, „*totální unféerii*“) se záměrně dvojnásobným názvem *Osmičky*.

Průvodci historií malého národa budou v *Osmičkách* dva stálí souputníci českého národního osudu, „blaničtí rytíři naruby“, pánové Čeněk Udavač a Marcel Zatykal. S touto dvojicí mužů, kteří „nikdy za nic nemohli“ a „vždycky to mysleli dobře“, postupně putujeme českými dějinami už od příchodu Čechů na Říp (byť není historicky doložen, určitě se také odehrál v nějakém „osmičkovém“ roce) až po

nejzřetlivější současnost. Postupně se ukáže, že Čeněk s Marcelem, muži, kterých si doposud oficiální historie nepovšimla (ano, tvůrci *Osmiček* si kromě jiného budou střílet i z různých „iluminátů“ a „spikleckých teorií“), stáli v pozadí většiny významných událostí v historii českého národa a neváhají svou pravdu hájit nejen tváří v tvář samotnému T. G. Masarykovi, ale i před božím soudem...

Za režijním pultem *Osmiček* usedne jeden z autorské čtveřice **Stanislav Slovák**, s nímž budou inscenační tým tvořit druhý z autorů **Karel Cón** (hudební nastudování a dirigent), **Jaroslav Milfajt** (scénografie), **Andrea Kučerová** (kostýmy), **Martin Paček** (choreografie) a **Miroslav Ondra** spolu s třetím z autorů **Janem Šotkovským** (dramaturgie). V ústřední dvojici postav se objeví **Michal Isteník** (Čeněk Udavač) a čtvrtý z autorů **Petr Štěpán** (Marcel Zatykal). Jako představitel velkého množství zbylých postav historických, symbolických i fiktivních pak vystoupí **Radka Coufalová**, **Ladislav Kolář**, **Ondřej Halámek**, **Jiří Ressler**, **Jakub Uličník** a **Dušan Vitázek** (ano, *Osmičky* sehraje skutečně v osmi hercích). Coby „lid obojího pohlaví“ je doplní **Robert Hamala**, **Michal Nevěčný**, **Martin Tlapák** a **Jaroslav Záděra**. Premiéra inscenace proběhne na Činoherní scéně ve dnech **15. a 16. září 2018**.

-jš-

PARTNEŘI DIVADLA

JSC BRNO s.r.o.

TSB

DPMB
Dopravní podnik města Brna a.s.

Lázně Slatiny
A.D. 1526

BUSINESS CENTRE
VÍDEŇSKÁ

system
SW HW

PS BRNO

Carmen Flora
květinářství a aranžovna

PSK GROUP
DYNAMICKÁ STAVEBNÍ SPOLEČNOST

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

RÁDIO
Petrov
103.4 FM

SNIP & CO
REKLAMNÍ SPOLEČNOST

deník

REALMEDIA

Reklamní
překladatelské služby

DOKOŘÁN ČERVEN 2018 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša
Lidická 16, 602 00 Brno
Tel.: +420 533 316 320
+420 533 316 360
www.mdb.cz

Šéfredaktorka:
Klára Latzková
Tisková mluvčí:
Lenka Pazourková
Grafická úprava:
Petr Hloušek,
Petr Konečný

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150
235. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory
Ministerstva kultury ČR
Uzávěrka: 14. 5. 2018
Náklad 5 600 ks
Titulní strana:
Hezké léto všem
kresba: Karolína Čtveráčková

CONYA
cz

Monty Python's Spamalot

Lukáš Vlček v roli
Krále Artuše

Přejeme krásné léto plné
(divadelních) úlovek!

SPLAŠENÉ NŮŽKY

18. –22. června 2018
na Činoherní scéně

V salónu Splášené nůžky kdesi na Lidické ulici v Brně vás ostříhají, nabarví, oholí – svěřte se do péče svérázné kadeřnice Barbary a extravagantního Tonyho, kteří vás budou hýčkat a postarají se o váš nový vzhled. Ovšem jen do chvíle, kdy piano v patře nad kadeřnictvím přestane hrát... V domě se stala vražda a vy, diváci, jste jedinými nestrannými pozorovateli a svědky zločinu! Jenom vy můžete vypovídat a usvědčit vraha. Nabízí se vám tak jedinečná a mimořádně zábavná možnost – ovlivnit děj hry, mluvit s postavami a dokonce vypátrat vraha!

MONTY PYTHON'S SPAMALOT

režie: Stanislav Slovák

PREMIÉRA NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

28. DUBNA 2018